

Szerkesztőségünk tagjainak többsége még rendszerben kezdett iskolába járni – mint tudjuk, akkoriban nem voltak annyira színesek a ruhák, tanfelszerelések, az osztálytermek, ettől függetlenül az élet akkor is lehetett szép, ha úgy fogta fel az ember.

Hat évesen azonban nem motoszkáltak még világmegváltó gondolatok a fejecskéinkben, az viszont inkább, hogy miért kell petróleumszag legyen az osztályban és hogy miért nem lehet egy iskolának végre egy és oszthatatlan saját épülete.

Mint alább kiderül, nemcsak ezekkel a dolgokkal kellett megküzdenünk, s van közöttünk olyan, aki csalódott, de olyan is, aki már az első napoktól szülői felügyelet nélkül ment suliba.

Edit: zöld táskán feszített Piroska

A rendszerváltás előtt nem lehetett ezerféle táska és egyéb kiegészítő közül válogatni. Előre megvettük a tanfelszerelést, mikor mit lehetett éppen pult felett és alatt kapni, hogy jó minőségű legyen.

A négyszögletű Piroska és a farkas-os táskámra ezért nemcsak én, hanem több osztálytársam is emlékszik. Hogy nekem milyen cuki volt. Büszkén hordtam első nap.

Szász: az első iskolai év első napja tele volt csalódással

Arra már felkészítettek a leghülyébb viccek, hogy az első osztály nem bőrülés, hanem tiszta fapad, de ki a franc gondolta volna, hogy pont mi leszünk azok, akik a szép tanítónéni helyett egy koros tanítóbácsit kapunk, aki jellegzetes hangsúllyal nyomta meg az r betűt a torrrrrna szóban? Különösen szeretett volna megmozgatni heti kétszer, de valamiért erre akkor kevésbe voltam fogékony. Ráadásul elég Petőfis volt a figura: ivott a jó öreg.

Persze hosszútávon nagyon jól jártunk vele, ami tudást lehetett, azt belénk tuszkolt, de az első napon ki tudta még ezt? És a helyzetemen az sem segített, hogy az óvodai kis szerelmem már nem akart mellém ülni. Azok a problémák, Istenem...

Bedő: négy év, négy iskola

Akkor még a 7-es számú általános iskolaként ismert tanintézmény egyik épületében kezdtük a tanulást, mert a mai Móra Ferenc Általános Iskolának még nem volt kész a jelenlegi épülete, ezért a kisiskolások más-más épületekben kaptak helyet.

Az első tanítási nap a Haberstumpf-villában volt, majd az akkori 6-os, mai Bethlen Gábor Általános Iskola épületében jártuk ki az első évet, aztán következett a Bethlenfalvi iskola, harmadikban a S.M.T. (mai Szarvas vendéglő a Bethlenfalvi úton), és végül ismét a Haberstrumpf-villa. Négy év, négy iskola.

Katona: a Trei culori és a legelső menyasszony

Mélyen a rendszerváltás előtti korszakban, egy borongós, esős szeptemberi napon vezetett az első utam az iskolába. Nem kellett messze menni a lakhelyünktől, akkoriban még 2. sz. általános iskolának hívták a Tábor-lakótelepi Orbán Balázs-sulit, aminek udvarán szigorú négyszögben állították fel a több száz fős gyereksereget, én a hátamon piros-kék, klasszikus, bőrszíjas iskolatáskával feszítettem.

Egy szép, kékszemű leányka mellé állítottak – mint kiderült, osztálytársam volt, egy későbbi osztályszereplés alkalmával ő alakította a menyasszonyt, én pedig a vőlegényt, tehát elméletileg nem volt a véletlen műve az egymás mellé kerülésünk.

Aztán vezényszóra mindenki egyszerre énekelte el az akkor román himnuszt, a Trei culori-t, majd az igazgató, néhai Kovács Miska bácsi mondott egy rövid beszédet, de arra már nem emlékszem, hogy mit, csak arra, hogy betereltek a legszélső, A osztályba, szülőkkel együtt, s ott pislogtunk egymás mellett, mint pockok a lisztben.

A padokon voltak a tankönyvek, azoknak finom nyomdaszaguk, minden másnak büdös petróleumszaga volt. Idő kellett ahhoz, hogy megszokjam, de titkon vissza-visszavágytam a napközibe, a tesómék onnan integettek át néha, szünetekben. Akkor egy szép, új világba kellett volna betagozódnunk, de nem úgy végeztük, ahogy elkezdtük.

Robi: még nem volt megszáradva a tanító nénin a festék

Tanügyis gyerek vagyok – anyám óvónő – ezért apámmal kezdtük az első osztályt. A helyesírásom is tőle örököltem. Sajnos.

Volt cuki egyenruha, kockás ingecske, meg nejlonzakó. Álltunk a Vaskertes udvarán, és bámultuk egymást meg a tanítónénit, aki szőke volt és gyönyörű. De lehet ezt is csak apámtól tudom, mert akkoriban még nem buktam annyira a 21 éves szőkékre. Mi voltunk az első osztálya, vadiúj tancit kaptunk, még nem is volt rajta megszáradva a festék.

Az osztálytársak felét ismertem a napiból, volt pár új arc - például Kibédi Magdi, meg Szabó Zselyke. A pad volt szokatlan - nehéz vasszerkezeten tömör fa - meg az a nagy fekete tábla.

Még a sok-sok virágra emlékszem, és arra, hogy a treiculori meg az igazgatói megnyitó után kézen fogva kettes sorba beszivárogtunk az osztályunkba.

Apám persze nagyon büszke volt rám, de ez akkor még nem zavart.

Boti: vagány volt, aki egyedül járt

Nem laktunk messze az iskolától, a Bethlen Gábor általánostól, mindössze egyszer kellett átmenni az úton. Apám első nap elkísért az iskolába, az akkor még számomra végeláthatatlan, keszekusza folyosólabirintusban és osztályterem-rengetegben megmutatta, hogy hol merre forduljak, melyik osztályba menjek.

zZ
pP